

Jerzy Okulicz, Łucja Okulicz

Rembielin, pow. Przasnysz. Stanowisko "Łysa Góra" 2

Informator Archeologiczny : badania 6, 105-106

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

jajowate naczynie o chropowatej powierzchni barwy brązowej, z karbowanym brzegiem i lekko wklęsłym dnem. Wśród spalonych kości znaleziono stopione szkliwo z jednym dość dobrze zachowanym paciorkiem barwy białowo-zielonej. Grób 4 był prawdopodobnie dziecięcy. W niewielkiej komorze grobowej pozbawionej pokrywy znaleziono ułożone na dnie drobne kości przykryte misą niewielkich rozmiarów. Wstępna analiza form zachowanych naczyń wskazuje na współwystępowanie elementów łżyckich i wschodnio-pomorskich na tym cmentarzysku, które niestety w bardzo dużym procencie uległo zniszczeniu w latach sześćdziesiątych.

PODBORZANY, pow. Strzelce Opolskie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych w Opolu

Pracami w terenie kierowała mgr Elżbieta
Noworyta. Finansował WKZ w Opolu. Drugi
sezon badań. Cmentarzysko kultury łżyckiej z okresu halszackiego.

W roku bieżącym prace ratownicze prowadzone były w północno-zachodniej części cmentarzyska. Na przebadanym obszarze o łącznej powierzchni 3,5 ara odkryto 9 grobów, z czego 1 prawdopodobnie szkieletowy/ kości nie zachowały się/, pozostałe ciałopalne. Wśród grobów ciałopalnych obserwować można dużą różnorodność pochówku: jamowy, popielnicowy, popielnicowy obsypany resztkami stosu, spalone kości rozrzucone wewnątrz obwarowania lub pod jedno albo wielowarstwowym brukiem.

Na wyposażenie grobów złożyła się przede wszystkim ceramika. Ze względu na występowanie grobów tuż pod warstwą orną i systematyczne niszczenie ich przez orkę cmentarzysko wymaga dalszych badań.

POLANOWICE, pow. Inowrocław

Stanowisko 3

patrz neolit

REMBIELIN, pow. Przysięsz

Stanowisko "Łysa Góra" 2

Katedra Archeologii Pradziejowej
i Wczesnośredniowiecznej
Uniwersytetu Warszawskiego
w Warszawie

Badania prowadził doc.dr hab.Jerzy Okulicz
oraz dr Łucja Okulicz z IHKM PAN.Finanso-
wał UW przy dotacji PRN w Przasnyszu.Drugi
sezon badań.Cmentarzysko z wczesnej epoki
żelaza.

Prace prowadzono w południowej części stanowiska w nawiązaniu do wykopów z roku ubiegłego.Na powierzchni 2,5 ara wyeksplorowano 94 jamy grobowe zalegające w kilku warstwach,często nawzajem przecinające się. Ponadto odsłonięto kilkanaście wykopów rabunkowych,które zniszczyły przynajmniej część grobów.Wystąpiły groby ciałopalne o bardzo zróżnicowanych formach i wielkościach jam.Część grobów posiada nieregularne bruki kamienne ułożone na dnie jamy,lub na jej powierzchni.W kilku przypadkach zaobserwowano zniszczone i słabo czytelne konstrukcje drewniane z grubych bierwion,lub pojedyncze grube słupy drewniane wkopane w środek jamy grobowej.Wypełniako jamy stanowiła silnie przepalona warstwa węgla drzewnych,ziemi i duża ilość zwęglonych żaren zbóż.W kilku przypadkach ziarna zbóż skupiały się w górnej części jamy,lub wypełnione zbożem było lub kilka zalegających w jamie naczyń glinianych.

Oprócz silnie przepalonych drobnych kości ludzkich, w jamach znajdowano nie przepalone ściany zwierzęce. Mimo zniszczeń grobów zwraca uwagę bogactwo wyposażenia w ozdoby brązowe,narzędzia żelazne / szydła,noże/ lub gliniane /przędliki/, oraz szklane paciorki.Większość ozdób brązowych reprezentowana jest przez formy typowe dla ośrodków metalurgicznych funkcjonujących we wczesnej epoce żelaza w rejonie Półwyspu Sambijskiego.Natomiast ceramika nie odbiega od występującej współcześnie w obrębie osiedli i cmentarzy kurhanowych na Pojezierzu Mazurskim i Północnym Mazowszu.

Czas użytkowania cmentarzyska orientacyjnie określa się na wczesną epokę żelaza po tzw.późny okres lateński włącznie.Kulturowo cmentarzysko,mimo pewnych indywidualnych różnic,należy do tzw.kultury kurhanów zachodniobałtyjskich.

RUSZKÓW II, pow. Koło

Stanowisko 3

patrz mezolit

SIEMIECHÓW, pow. Łask

Stanowisko 4

Muzeum Regionalne

w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Majdowa,
Finansował WKZ w Łodzi oraz Muzeum
w Pabianicach.Trzeci sezon badań.Cmen-